

ofte har fundet Sted i Pragis; men der er dog ingen Tvivl om, at faadanne Tilfælde kunne møde. Dette er imidlertid høist uhenfigtsmæssigt; der maa være et enkelt bestemt Sted, hvor Ansættelsen af den samlede Indtægt finder Sted. Dette Sted foreslaaer Udvalget at kalde hans Hovedopholdssted, og som Hovedopholdssted foreslaaer Udvalget at betegne det Sted, hvor han har fast Bopæl den 1ste April 1865; altsaa, hvor han har haft fast Bolig den 1ste April, ansættes hans Skatteindtægt, selv om han meget snart efter den 1ste April flytter hen i en anden Commune. Dette synes ogsaa i og for sig at være hensigtsmæssigt; thi i Reglen vil det være Tilfældet, at hvor han har fast Bolig den 1ste April, der har han ogsaa boet forrige Aar, og der er man bedst istand til at bedømme hans Skatteindtægt. Nu kan det imidlertid være Tilfældet, at en Mand har fast Bopæl paa to eller maaffee tre Steder, og Spørgsmaalet bliver, da, hvorledes man skal gaae frem i faadanne Tilfælde. En Mand kan saaledes f. Ex. have en Eiendom i en Commune, hvor han boer en Deel af Aaret, og han kan ligeledes have en Eiendom i en anden Commune, hvor han opholdt sig den 1ste April, stjøndt han i Virkeligheden den 1ste April har fast Bolig i begge Communer. Udvalget foreslaaer, at i faadanne Tilfælde skal Skatteansættelsen finde Sted der, hvor han den 1ste April har opholdt sig, medmindre han selv ønsker at betegne en anden Commune som sit Hovedopholdssted; man har derhos foreslaaet, at han skulde have en Frist, inden hvilken han skulde gjøre Anmeldelse til de vedkommende Pigningscommissioner om, at han ønsker den bestemte Commune, som han selv betegner, betragtet som sit Hovedopholdssted, hvor altsaa hans Skatteansættelse skal finde Sted. Det er saaledes den almindelige Regel med Hensyn til Stedet, hvor Skatteansættelsen skal finde Sted, at den foretages med Hensyn til den Paagjældendes samlede Skatteindtægt. Dermed er Sagen imidlertid ikke afgjort; thi fordi en Mand's Skatteansættelse i Almindelighed skal finde Sted i een Commune, er det ikke sagt, at alle Dele af hans Indtægter altid skulle ansættes der. Det kan nemlig være — og efter Udvalgets Mening er det hensigtsmæssigt

— at for visse Dele af hans Indtægter kan en anden Pigningscommission være berettiget til at foretage Ansættelsen. Naar han nemlig i den anden Commune har sin egentlige Virksomhed, eller naar i denne Commune de Eiendomme ligge, hvorfra hans Indtægter flyde, da vil dette Tilfælde indtræde. Sæt f. Ex. at en Mand har en Landeiendom paa Thyen, og han boer i Rjøbenhavn, hvor han maaffee har andre Indtægtskilder, saa vil det sees, at Pigningscommissionen i Rjøbenhavn ikke har det i sin Magt at danne sig et grundet Skjøn om, hvilke Indtægter han har af Eiendommen i Thyen; dertil vil derimod meget snarere den Commune være istand, hvor han har denne Eiendom. Det Samme er Tilfældet, naar en Mand boer i en Commune og har sin Næring i en anden; thi der vil den Commune, hvor han har sin Næring, langt snarere kunne bestemme Indtægten af denne, end den Commune, hvori han boer, vil kunne det. Derfor har Udvalget foreslaaet, at i de Tilfælde, hvor en Mand har fast Bopæl i en Commune, men har fast Eiendom, Næringsvei, Embede eller Bestilling, som ubelukkende vedkommer den anden Commune, der skal det være denne anden Commune, der bestemmer hans Indtægt af disse Kilder, medens derimod hans samlede Indtægt bliver at ansætte paa Hovedopholdsstedet, saa at Pigningscommissionen for Hovedopholdsstedet altsaa maa tage til Følge den anden Pigningscommission's Skjøn om hans Indtægter af Eiendomme i dennes Commune, naturligviis under Forbehold af Appel til Overpigningscommissionen. Endelig er der endnu et Forhold, som paa ikke saa Steder af Landet har stor praktisk Betydning, og som Udvalget har søgt at klare gjennem Bestemmelserne i denne nye Paragraph. Det er det Tilfælde, hvor en Eiendom strækker sig ind i flere Communer, uden at den derfor ophører at være een. Dette kan stee paa to Maader, for det Første saaledes, at Eiendommen vedbliver at være et eneste Brug, være sig Agerbrug eller Skovbrug. Det er, som bekjendt, meget almindeligt her i Landet, at et samlet Agerbrug eller Skovbrug — og det selv smaa Brug — kunne strække sig ind i flere Communer, og Udvalget har da meent, at det i saa Tilfælde vilde være uhenfigtsmæssigt, om hver enkelt